

Gerzon Kakisina uit Sittard kreeg vijf jaar geleden de diagnose acute leukemie. Zijn herstel leidde tot de oprichting van de stichting HOOP.

“De hoop is me overkomen”

Het is 15 februari 2012. Hij is 35, heeft net met zijn vrouw Sarah een huis gekocht, zit midden in de verbouwing en twee maanden later staat de bruiloft voor de deur. Gerzon Kakisina gaat naar de dokter omdat hij zo moe is en last heeft van hoofdpijn. De arts geeft hem

medicijnen mee voor voorhoofdsholteontsteking, maar besluit ook tot een bloedonderzoek. Nog diezelfde dag wordt Gerzon gebeld. Alarm: het bloedbeeld lijkt op leukemie. “We zouden over twee maanden gaan trouwen en dan staat opeens je leven stil.” De diagnose bevestigt het beeld en hij ligt binnen de kortste keren zes dagen lang aan de chemo. Na nog twee soortgelijke kuren vertellen de artsen dat een stamceltransplantatie kan helpen, maar ook dat de kans op een match klein zou zijn. Er bestaat een wereldwijde donorbank van stamcellen, maar Gerzon is van afkomst Zuid-Molukker en die komen niet veel voor in de databank. Als Zuid-Molukkers of Indonesiërs zich willen aanmelden moeten ze naar Singapore, dus wie doet dat? Gerzon is aangewezen op in het Westen wonende landgenoten. Gerzon en vooral Sarah zetten hoog in: het wordt een wereldwijde zoektocht, met filmpjes op You-Tube, oproepen op Facebook en in de pers. Ze halen de Metro, Hart van Nederland en L1. De oproepen hebben in ieder geval geleid tot meer bekendheid van de donorbank, die 1100 aanmeldingen mag bijtellen. Maar niet tot een donor voor de uitgetelde Gerzon. Dan besluiten de artsen tot transplantatie van stamcellen uit het bloed van de navelstreng bij twee pasgeboren baby’s. Door de vele bijwerkingen die dit oplevert verblijft hij nog lang in het ziekenhuis, maar hij komt er bovenop. “Ik heb nooit de volle overtuiging gehad, dat het beter met me zou gaan, maar ik heb me er ook nooit bij neergelegd.” En wat al die tijd gebleven is en geholpen heeft, is de hoop. “Die is me overkomen.” Eenmaal thuis willen Gerzon en Sarah iets terug doen voor alle zorg en warmte die ze de afgelopen periode hebben ontvangen. Ze zetten de stichting HOOP op, die mensen die dat nodig hebben een hart onder de riem steekt en tevens geld inzamelt voor de stamcel-bank. Die zo bekend moet worden als de bloedbank. Ze voeren acties, formeren een team voor de Alpe d’Huzes en organiseren benefietconcerten. En hun bruiloft is er toch gekomen. In die jaren staat veel in het teken van leukemie en stamcellen en ook de revalidatie, met vallen en opstaan.

Maar nu is het 2017 en ziet het leven er weer anders uit. Gerzon zit er blakend bij en, wat nog mooier is, hij is in gezelschap van twee wolven van dochters, Lize en Ella. Hij heeft het bedrijf Coffee Spot opgezet en is in te huren als barista op feesten en bruiloften. “Ik heb iets gevonden wat mij rust en energie tegelijk geeft. Koffie was altijd al mijn passie. Dat ik daar mijn beroep van kan maken vind ik geweldig.” En de stichting? HOOP moet blijven, want dit

werk stopt nooit en de donorbank kan het niet alleen. Maar het werk is op de achtergrond geraakt en het wordt tijd voor een opvolger. Want tegenwoordig is er weer ruimte in het leven van Sarah en Gerzon voor nieuwe dingen. De kanker beheerst hun leven niet meer dagelijks. Het is tijd geworden om weer vooruit te kijken.

Stukken van een tekst op de website HOOP (www.steunhoop.nl):

Diep in onszelf dragen wij hoop. Is ze niet daar dan is ze nergens.

Hoop is het vermogen om ergens voor te werken omdat het goed is, niet omdat het kans van slagen heeft.

Het is niet de overtuiging dat iets goed zal aflopen, maar de zekerheid dat iets ertoe doet ongeacht de afloop.

Het is hoop, meer dan wat dan ook, die ons de kracht geeft om te leven en voortdurend nieuwe dingen uit te proberen, zelfs in omstandigheden die hopeloos lijken.

Vàclav Havel, Disturbing the peace, 1986

Engelien Beker